

La tribuna

L'acord monetari, un any després

El que sí sabem és que no hi ha senyals que el treball estigui gaire avançat

JAUME
Bartumeu

En el Consell de Ministres del dimecres 2 de febrer del 2011, el ministre d'Afers Exteriors i Relacions Institucionals **Xavier Esport** va presentar una nota informem que fonamentava la proposta d'aprovació pel Govern del text de l'acord monetari entre el Principat d'Andorra i la Unió Europea.

El Consell de Ministres d'aquell dia 2 de febrer del 2011 va aprovar així el text de l'acord monetari entre el Principat d'Andorra i la Unió Europea i va acordar donar instruccions a l'ambaixadora davant la Unió Europea, Sra. **Eva Descarrega**, perquè el rubriqués.

La rúbrica va fer-se a Brussel·les el dia 10 de febrer del 2011, divendres farà doncs un any.

El text, que s'havia acabat de negociar a Brussel·les en data 26 de gener del 2011, arribava després que, amb data 10 de novembre del 2010, el comissari europeu d'Afers Econòmics i Financers, **Olli Rehn**, m'hagués adreçat una carta sol·licitant al Govern que confirméssim la nostra voluntat de concloure l'acord monetari i advertint que, en cas contrari, es tancaria el mandat de negociació.

El govern socialdemòcrata va optar, el dia 24 de novembre del 2010, per donar una resposta positiva al requeriment de la Comissió Europea.

Per això, en data 9 de desembre vaig donar resposta al comissari **Olli Rehn** manifestant la intenció del Govern de concloure l'acord durant el mes de gener del 2011.

Ho vam fer recolzats en unes motivacions que vaig exposar en comparèixer davant el Consell General el 23 de desembre del 2010 per a mantenir una sessió informativa sobre les negociacions monetàries amb la Unió Europea.

Al nostre entendre el benefici principal, l'objectiu essencial, que Andorra havia d'obtenir era doble: reforçar la qualitat i la competitivitat del sistema financer andorrà i mantenir el prestigi institucional de saber honorar adequadament les converses iniciades l'any 2004 per aconseguir un acord monetari.

També vam tenir molt present les possibles i fins i tot probables conseqüències negatives d'un tancament de les negociacions que, no ens podem enganyar, haurien suposat un trencament.

Un trencament que hauria pogut deixar instal·lar una imatge molt i molt negativa d'Andorra a Brussel·les i que podia comportar mesures que perjudiquessin el conjunt de la nostra economia.

Tal i com vaig exposar davant el Consell General, el 23 de desembre del 2010, les nostres motivacions s'assentaven en una posició de principi que no era pas exclusiva del nostre govern ni del Grup parlamentari Socialdemòcrata que li donava suport: Andorra necessitava un nou i fort embrancament amb la Unió Europea.

I ho continua necessitant, més encara, avui, un any després que rubriquéssim l'acord monetari a Brussel·les.

Ho necessita la nostra banca, que vol legítimament poder instal·lar-se a països de la Unió Europea i mantenir la seva positiva activitat a Andorra.

Ho necessiten els nostres empresaris i professionals, que volen poder exportar béns i prestar serveis sense veure's sotmesos a dobles imposicions i que també tenen la legítima aspiració de poder instal·lar-se, fer empresa i exercir una activitat professional, arreu de la Unió Europea sense patir més *via crucis*, ofegats per paperassa administrativa.

Ho necessiten els nostres joves, futurs empresaris i professionals, que han de poder viure i treballar als països de la Unió Europea sense pors ni angoixes derivades de situacions ambigües que només un bon acord

Mentrestant Saboya ha perdut el temps explicant arreu la innocentada de la suposada instal·lació d'una gran botiga d'Apple a Liechtenstein

amb la Unió Europea podrà esvaïr.

Europa és una prioritat, perquè tenim una obsessiva voluntat de construir el nostre futur juntament amb la Unió Europea, amb la Unió Europea.

Que ningú no s'enganyi: l'objectiu és Europa.

La comoditat no és la millor consellera d'una política exterior.

Europa pot ser més incòmoda per nosaltres que seguir fent la viu-viu.

Però, un any després d'haver-se rubricat l'Acord Monetari i set mesos després que el cap de Govern **Antoni Martí** i el comissari **Olli Rehn** el signessin a Brussel·les el 30 de juny, ¿on som?

El Consell General va ratificar l'Acord Monetari el dia 24 de novembre del 2011 i el Butlletí Oficial del Principat el va publicar el dia 22 de desembre del 2011.

Gairebé un més després el Govern va informar, el 24 de gener i mitjançant un comunicat de premsa, que el ministre d'Afers Exteriors havia fet els dies 23 i 24 de gener una «visita de treball» a Brussel·les i explicava que en el marc de la visita, **Saboya** s'havia reunit amb el cap d'unitat de la direcció general d'Afers Econòmics i Financers de la Comissió, **Benjamin Angel** amb l'objectiu, declarat pel govern de DA, de «... preparar el treball necessari per a la implementació de l'acord monetari»

No en sabem res més.

El que sí sabem és que no hi ha senyals que el treball estigui gaire avançat. Pel contrari, tot apunta, per l'actitud passiva i tranquil·la del govern de DA, que no s'ha començat a treballar seriosament.

Mentrestant el ministre **Saboya** ha perdut el temps (veure la Tribuna del dimecres 25 de gener del

2012) explicant arreu la innocentada de la suposada instal·lació d'una gran botiga d'Apple a Liechtenstein. I afirmant que això hauria esdevingut per la deixadesa del nostre govern socialdemòcrata en acollir-la a Andorra.

El ministre hauria de deixar-se de «tablets» i d'innocentades i posar-se a treballar perquè en aplicació de l'acord monetari, el 2013 Andorra ja ha de tenir adoptades les normes legals sobre els bitllets de bancs i monedes en euros i, també, sobre la prevenció del frau i la falsificació de moneda.

Però mentre el ministre calla, els que són al darrera del govern de DA parlen. I ho fan alçant la veu i sense posar-se guants.

Abans d'ahir, parlant ex-càtedra des del púlpit de Crèdit Andorrà, **Víctor Pou** deia que la signatura de l'acord monetari va estar «massa poc treballada». (EL PERIÒDIC D'ANDORRA 7 de febrer del 2012, pàg. 8) i encara anava més lluny afirmant que «... es va arribar a un acord sense comptar amb els sectors afectats, pràcticament amb nocturnitat, això no pot tornar a passar ara». (*Diari d'Andorra*, 7 de febrer del 2012, pàg. 6).

L'ASSESSOR permanent dels governs liberals i de l'entitat bancària que li edita generosament els seus treballs ha confós els termes de la negociació. Tanmateix, si en parlar de «nocturnitat» vol fer referència al fet que el Govern no va demanar el vist-i-plau al conseller-director general de l'entitat bancària que el patrocina, té tota la raó, ho confesso: vam cometre un crim de *lesa majestat!*

I si quan afirma rodonament que «... això no pot tornar a passar ara» ens està dient que ara sí que li demanaran el vist-i-plau al conseller-director general abans de dur endavant els compromisos d'Andorra amb la Unió Europea, doncs també el crec. Ara mana qui mana. I mana molt. ≡ **President del Grup parlamentari socialdemòcrata**